

om de 10 Aar mødte Modsigelse den Gang, og jeg tør videre sige, at den har mødt Modsigelse i den almindelige Bevidsthed i stedse større og større Lag i vort Folk. Det har været Tilfældet i de forløbne 17 Aar lige til den Dag i Dag, saa jeg kan ikke være enig med den ærede Taler i, at de 10 Aar ere gaaede ind i den almindelige Bevidsthed, tværtimod, de have, saavidt jeg kender noget til den offentlige Mening, staaet som noget uretfærdigt, idet man Gang paa Gang har sagt som saa: det er dog urimeligt at stille Fattiglemmer daarligere end Forbrydere; Forbryderen kan faa Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, men har et Menneske været saa ulykkelig at modtage Fattighjælp, kan han ikke faa Alderdomsunderstøttelse før efter 10 Aars Forløb.

H. N. Hansen: Jeg skal lige overfor det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), hvis Indsigt i disse Sager jeg i høj Grad bøjer mig for, dog sige, at jeg tror, at det ærede Medlem begaar en Urigtighed, naar han ved denne Lejlighed trækker Selvhjælpsspørgsmaalet frem. Jeg synes, at man maa sige, at vi have ikke Selvhjælpsprincippet indført i vor Alderdomsunderstøttelseslov. Thi Selvhjælpsprincippet vilde jo føre til, at de paagældende i deres tidligere Arbejdstid skulde betale Bidrag paa den ene eller paa den anden Maade til den Alderdomsunderstøttelse, som senere skal ydes dem. Men det have vi netop ikke villet indføre her i Landet. — Om det er rigtigt eller ej, er noget andet, men en saadan Selvhjælp have vi i alt Fald ikke efter dansk Lovgivning. Det slaar ikke til, naar man forsøger at sige, at vi have dog en Slags Selvhjælp ved, at den paagældende ikke maa have faaet Fattighjælp i de sidste 10 Aar, thi det er noget ganske andet. Man kan sagtens stille det op, men det er betydningsløst overfor dette Spørgsmaal, om denne Lov kan ordnes paa den ene eller den anden Maade. Det er efter min Mening ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er derimod, hvorledes ser man lige overfor Alderdomsunderstøttelsen paa Fattighjælpens Følger? Som jeg tillod mig at sige før, maa Fattighjælpens Virkninger i Retning af at forhindre Alderdomsunderstøttelse værdsættes med, hvorledes vi ellers i vor Lovgivning lade oppebaaren Fattighjælp hindre en Mand i Nydelsen af de Rettigheder, som andre have. Det er det Spørgsmaal, synes jeg, der ligger for, og jeg synes ikke, at man har Lov til at slaa

saa store Brød op, som det ærede Medlem gjorde, og lægge et saadant Princip ind i vor Lovgivning, som han vil gøre. Jeg skal i øvrigt henvisse til mine foregaaende Bemærkninger om, at vi ogsaa her i denne Materie ere i god Analogi med vor Lovgivning, naar vi sætte Fristen til 5 Aars Frihed for Fattighjælp og ikke gøre den længere.

Bramsen: Overfor det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som sidst talte, vil jeg tillade mig at fremføre den Bemærkning, at det ikke en, men hundrede Gange har været fremført, at den Selvhjælp, som Alderdomsunderstøttelsesloven kræver, bestaar i de 10 Aar, og det blev ogsaa fremført som det væsentligste Argument i sin Tid for at føre Loven igennem, at der ogsaa efter den forlangtes Selvhjælp, eftersom det fordredes, at vedkommende ikke i 10 Aar maatte have været under Fattigvæsenets Forsorg. Under disse Omstændigheder forekommer det mig ikke, at man med nogen Ret kan sige, at der ikke er Tale om nogen Selvhjælp i denne Lov. Og var der ikke Tale om Selvhjælp, vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om det saa ikke var mere logisk ogsaa at slette de sidste 5 Aar. Hvis man bevarer dem, kan det kun være, for at vedkommende skal have udvist Selvhjælpsbestræbelser ved at holde sig fri for Fattigvæsenet i 5 Aar? Der kan ikke være Tvivl om, at hvis det ikke havde været Meningen, saa maatte de 5 Aar ogsaa forsvinde, og saa bliver det ikke mere en Lov om Alderdomsunderstøttelse for Folk udenfor Fattigvæsenet, men en Lov om Alderdomsunderstøttelse til trængende indenfor Fattigvæsenet. Og det vilde jeg gerne, saa længe jeg kunde, bidrage til ikke blev Tilfældet.

Overfor det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) vilde jeg gerne gøre den Bemærkning, at det ikke er kommet mig for Øre, at man ønskede de 10 Aar nedsatte til 5 Aar, forinden det kom frem for nogen Tid tilbage ved et privat Forslag i Folketinget. Det kan heller ikke bestrides, at det nu maa være indgaaet i den almindelige Bevidsthed, at der kræves 10 Aar for at faa Alderdomsunderstøttelse. Og de, som nu nyde den, have ogsaa den Tilfredsstillelse overfor de andre at kunne gøre gældende, at de have erhvervet dem denne Rettighed, fordi de i 10 Aar have holdt sig borte fra Fattigvæsenet. Men det ville de ikke kunne gøre, hvis denne Lov bliver vedtagen.